

гуждами малки чаши за да могатъ да си ги испиватъ наведнѣждь.

Дѣцата много обычатъ овошкитѣ, та за това трѣба да имъ забранявами да си пълнятъ пазвитѣ и джебоветѣ; трѣба да ѣдѣтъ на трапезата колкото могатъ, нѣ се умѣренно.

Другитѣ неприличности, отъ които трѣба да отбѣгнувами, сж: да говоримъ много и безъ прилика; да шемъ безъ прилика и безъ мѣрка; да ставами отъ трапезата и да отивами да ся грѣемъ; да правимъ бучки отъ хлѣбъ, че да ги хвърлями или да замѣрвами другитѣ: да стоимъ намусени; да ставами да си ходимъ за нѣкоя работа и да здрависвами съ високъ гласъ; да дремимъ или заспивами; да повтарями имената на ония, съ които приказвами; да правимъ голѣми движенія съ рѣцѣ или съ ножчето въ рѣката кога приказвами; да правимъ много трохи отъ прѣдѣ си; да ѣдемъ или много бързѣ или много полегка; да ся орыгами; да си бърками съ прѣстъ или съ вилицата въ устата.

VII.

Какво трѣба да правимъ подиръ ѣденіето.

Трѣба да прѣстанувами отъ да ѣдемъ прѣди да ся даде знакъ за ставаніе, или прѣди да стане ступанинѣтъ; трѣба нито прѣди сичкитѣ да ся наѣдвами нито подиръ сичкитѣ.

Понеже е наша длѣжностъ да струвами прѣди ѣденіето молитва, длѣжни сме и подиръ ѣденіето да благодаримъ Богу за добринитѣ, които ни дава, и то съ една кратка, нѣ сърдечна молитва.

Не трѣба да ставами отъ трапезата наскърбени, като да показвами съ това че ни ся още иска да стоимъ, нито пѣкъ да си отивами отъ кѣщи изведнѣждь подиръ трапезата. Кога си отивами, благонравіето изис-